

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. julija 1891.

Leto XXI.

Nova srajca.

Mati šiva, mati poje:
„Vbadaj pridno mi šivanka,
Delaj srajco za Ivanka,
Za Ivanka, dete moje.“

Mati šiva, sinka zove:
„Pridi sinko, k meni sedi,
Pa govori in povedi,
Kje dobé se srajce nove?“

„Naredí nam jih šivilja,
Vi šivilja, mati naša!“ —
Mati zopet ga popraša
„Kdo pa platno nam pošilja?“

„Platno tkalec nam natkál je,
Tkalec dober naš je oče.“ —
„A brez niti ni mogoče,
Kje dobé jih?“ — praša dalje.

„„Prelje predejo jim níti,
Teta naša zna posebno;““ —
„Pa predivo je potrebno,
Treba to poprej dobiti.“

„„Trle lan tarice vlani,
Pomagala jim je dekla;““ —
„Da ti srajco bom oblekla,
Kje se lan dobí, naznani!“

„„Njivo preorali voli,
Lan rodila nam je njiva.““ —
„Sinček to se še zmeníva,
Kar ne zabi mi nikoli:

Kdo kalí je vzbudil speče,
Lanu rasti dal veselo?
Ti molčíš, — glej to je delo
Božje, Bog nam vir je sreče.

Moli, delaj! to pravilo
Naj te vse življenje spremlja
Da ti sreče dom bo zemlja. — —
Dete, bodeš li pomnilo?“

Fr. Krek.

Vse hvali Boga.

Vse hvali Bogá
Tjá gor do nebá.
Cvetice dehteče
In ptice leteče,
Kar ume in zná
Vse hvali Bogá.

Vse hvali Bogá
Tjá gor do nebá.
V vodi — v prirodi
V zemlji — povsodi,
Kar giblje — šumljá
Vse hvali Bogá.

Vse hvali Bogá
Tjá gor do nebá,
Kar skače in plazi,
Kar šviga in lazi
Vsak dan in vselej
Brez konca naprej.

Vse hvali Bogá
Tjá gor do nebá.
Od zôre do mraka
Části ga stvar vsaka;
Le človek bi ne,
Ki pametèn je?

Otroci, še vi
Hvalite ga vsi!
Ročice sklenite,
Pobožno molite.
Enkrat vas za-tó
Vzprejel bo v nebó!

Al. K. Sežán - ov.

Sv. Alojzij, varuh mladine.

epo, prelepo svečanost ste letos slavili, otroci ljubi, a ne samó vi, ki živite po slovenskej zemlji, imeli ste lep praznik v 21. dan pretečenega meseca, v dan vašega váruha sv. Alojzija; ta praznik so imeli vsi pravi častilci sv. Alojzija, po vsem krščanskem svetu. Malo ne po vseh listih je bilo čitati, s kakim veseljem in navdušenostjo se pripravlja posebno šolska mladina k tej redkej slavnosti, ki se je vršila v tristoletno slavo blažene smrti angeljskega mladeniča, sv. Alojzija. Nu ta lepa svečanost, ki je izvestno ne bode nikdar pozabili, minula je, a vam ostane ves čas vašega življenja v prijetnem spominu, da ste jo tako lepo zvršili. In kaj bi vam ne? Saj ste toliko lepega in spodbudnega brali o sv. Alojziji, bili pri izpovedi in sv. obhajilu in vse to v čast svetemu Alojziju, ki je varuh vaše nedolžnosti in svete čistosti. Da-si ste vže toliko lepega slišali in čitali o sv. Alojziji, vender ne bode odveč, ako vam tudi

„Vrtec“ po minulej slavnosti pové nekoliko o njem, in to vže zaradi tega, da vam še bolje ostane v spominu tristoletnica blažene smrti tega svetnika, ki je tako pobožno in sveto živel ves čas svojega mladega življenja, da je šel čist in nedolžen kakor angel v nebesa. Poslušajte tedaj!

Sv. Alojzij Gonzaga, dika in ponos svojim starišem, zagledal je luč svetá dne 9. marca 1568. leta v gradu Castiglione (čitaj: Kastiljonu) v Lombardiji na Laškem. Oče Ferdinand mu je bil mejni grof kastiljonski in knez rimskega cesarstva; mati Marta Tana Santena pa je bila piemonteška plemenitnica in dvorna gospa španske kraljice Izabele.

Ko je Alojzij zagledal luč svetá — bilo je to na torek okolo šeste ure zvečer — prekrizala ga je njegova pobožna mati z znamenjem sv. križa in mu dala svoj blagoslov. Otrok je ležal po porodu celo uro tako mirno in nepre-

mično,
da se
ni vedelo, ali
je živ ali
mrtev. Ko se
je prebudil
iz težkega
spanja, zajo-
kal je malo,
ali kmalu se
je umiril in
ni jokal več,
kakor jokajo
navadno
mali otroci.
To je bilo
znamenje
njegove bo-
doče krot-
kosti in pri-
rojene mu
pohlevnosti.

Pri sv.
krstu v dan
20. aprila
istega leta —
bilo je tudi
na torek —

katerej je bil krščen sv. Alojzij. Zapisano pa je še nekaj v tej knjigi o sv. Alojziju, kar je vredno, da se opomne. Da-si so vsi drugi otroci one dôbe upisani na enak način v krstno knjigo, samó pri Alojziju — bodi si iz spoštovanja do njegove osebe, ali pa po posebnem božjem navdihnjenju — pridejane so ob Alojzijevev imenu nekatere latinske besede, ki jih ni najti pri nobenem drugem otroku pa tudi pri njegovih bratih ne. Zapisano stoji tako-le: „Da bi bil srečen in ljub Bogu Predobremu, Bogu Velikemu in bi živel ljudem na veke!“ Nu kako lepo se je izpolnila ta želja na tem presrečnem detetu!

Alojzij stori oblubi vedne čistosti.

dali so de-
tetu ime
Alojzij. Tako
je bilo ime
tudi očetu
mejnega
grofa Ferdi-
nanda. Krst-
ni kum mu
je bil Viljem,
vojvoda
mantovski.
Ta pošlje v
Castiglione
Prospera
Gonzago,
svojega in
Ferdinando-
vega brata,
dabi v njego-
vem imenu
opravił posel
krstnega
kuma. Tako
stoji zapisa-
no v krstnej
knjigi one
cerkve, v

S koliko skrbjó in ljubeznijo so vzrejali sv. Alojzija za njegove mladosti, to si lahko mislimo, ako vzamemo na um, da je imel Alojzij kot prvorojenec vse dedne pravice ne samó svojega očeta, marveč tudi dveh svojih strijcev, Alfonza in Orazija. Ker Orazij ni imel otrok, a Alfonz je imel samó jedno hčerko, morala bi po postavi po njiju smrti vsa njiju posestva pripasti našemu Alojziju. Njegova pobožna mati, grofinja Marta Tana, želela je, da se njen sinček Alojzij vže od mladih nog priuči bogoljubnosti in strahú božjega, zato ga je pa ona sama, ko je začel Alojzij prve besede izgovarjati, učila prekrižati se, izgovarjati presveti imeni „Jezus in Marija“ in moliti „Oče naš,“ „Češčeno Marijo“ in mnogo drugih lepih molitvic. Pobožna mati je zahtevala, da to storé tudi vsi drugi, ki so detetu stregli ali pa bili v njegovej družbi. In tako je rasel mali Alojzij v modrosti in starosti pri Bogu in pri ljudeh, prav po vzgledu božjega deteta Jezuščka. Gospé, ki so takrat stregle grofinji in malemu Alojziju, pripovedovale so, da so vže pri detetu Alojziju zapazile strah božji in zeló veliko pobožnost. Posebno dve reči se pripovedujejo iz njegovega detinstva: Prvič, da je bil mali Alojzij zeló usmiljen do ubožcev ter ni nikoli nobena sirota šla od njega, da bi jej ne bil dal kakega darú; drugič, da je mnogo in pristrčno molil, kar je najlepša hvala za mladost; saj je pobožna molitev mleko, s katerim se hrani nedolžnost. Večkrat so našli dete Alojzija, kako je v kakem skitem kotiči klečal in goreče molil. Temu so se potem vsi čudili in rekli: to dete bode velik svetnik. Pripoveduje se tudi, da vsi óni, ki so vzeli dete Alojzija v naročje, občutili so, kako se jim srce užiga k bogoljubnosti in zazdelo se jim je, kakor da bi imeli angela z nebes v svojih rokah. Tako je Alojzij vže v zgodnej mladosti rasel v krilu svetosti in prave pobožnosti.

Vse to je gledala njegova mati z velikim veseljem ter želela in upala, da postane njen sinček mašnik, ki bode Bogu opravljal sveto daritev. Tudi očeta je ta zgodnja pobožnost Alojzijeva zeló veselila; ali on je imel ž njim drugačne namene kakor mati. Oče, ki je bil sam hraber vojak, želel je, da bi bil tudi njegov prvorojenec njemu jednak, češ, vojaški stan je najslavnejši stan, v katerem jedino si more človek priboriti venec časti in slave. Da bi Alojzij dobil veselje do vojaškega stanu, kupoval mu je oče mnogovrstnih igrač, kakor so: vojaška oprava, vojaško orožje, topovi i. t. d. Pripovedoval mu je tudi povesti o slavnih junakih, ki so se v bojih za domovino hrabro vojskovali ter si pridobili veliko časti in slave. Kot štiriletnega dečka vzel ga je oče tudi s sebjó v trdnjavo Kazalsko na reki Padu, kder je ostal Alojzij šest mesecev. Ali človek obrača, Bog pa obrne. Alojzija je posebno veselilo gledati, kako streljajo topničarji. Nekega dne je hotel tudi on poskusiti, kako se izstrelí top. Vzame torej skrivaj nekoliko smodnika ter nabaše ž njim majhen top, katerega izstrelí. V tem pa je bil tako neroden, da bi ga bil top, ki je izstreljen odletel nazaj, skoraj pobil. Ta nesreča ga je tako presunila, da se mu je odsih dob popolnoma ohladila želja po vojaškem stanu, vzlasti ko je prišedši domóv še celó ponavljal one nespodobnosti, ki jih je slišal pri vojakih, in je bil zaradi tega posvarén od svojega odgojitelja. To se zna, da Alojzij ni vedel, kaj pomenijo nespodobne besede, ki jih je slišal pri vojakih, dokler mu ni tega povedal njegov odgojitelj in ga ostro zavrnil. Prestrašen, da je bil v smrtni nevarnosti, da je Boga razžalil, preliwa zdaj britke solzé in obljubi resnično popoljšanje. Da-si zgoraj omenjeni pregrešek ni bil zanj noben smrtni greh, ker

je bil še premlad ter ni mogel razumeti, kaj govori, vendar se je Alojzij zaradi tega malega pregreška pokoraval vse svoje življenje.

Ko je moral oče Ferdinand leta 1573. odpotovati preko morja v Tunis, pošlje Alojzija domov k njegovej pobožnej materi. V tem času sta mati in odgojitelj z združeno močjo budila v mladem dečkovem srci strah božji in zasajala v nje kalí vseh lepih čednostij. Po končanej vojski se Ferdinand vrne domov ali kako se začudi, ko vidi sina Alojzija vsega izpremenenega. Zatorej popusti oče misel izvežbati svojega prvorojenca za vojaški stan ter se tolaži s tem, da bode Alojzij po njegovej smrti dober in usmiljen gospodar svojim podložnikom. Ali tudi tù se je varal njegov oče, ker je Alojzij vže davno bil sklenil, zavoljo Boga se odpovedati vsemu posvetnemu.

Alojzij prejme prvo sv. obhajilo.

Izpolnivši sedmo leto svoje dōbe (to je v ónej starosti, ko otroci navadno prihajajo k pameti in sposobnosti, da ločijo, kaj je dobro kaj slabo) obrnil se je Alojzij z vso dušo in srcem k Bogu ter se vsega žrtoval in posvetil božjemu Veličastvu; to dōbo je Alojzij pozneje večkrat sam imenoval čas svojega izpreobrnjenja. V tem času je začel moliti dnevne molitve v čast Materi Božjej, sedem spokornih psalmov in mnogo drugih molitev, katere je vestno opravljal vsak dan in jih ni opustil niti v najhujšej bolezni. Njegova ljubezen do prečiste Device Marije je bila tako velika, da je po cele ure klečal in molil pred njeno podobo. Posebno slovesna je bila ona ura v njegovem življenji, ko je kot devetletni mladenič, razprostrt pred obličjem nebeške Kraljice, storil obljubo vedne čistosti. In to obljubo je tako natanko spolnoval, da se vse svoje žive dni ni pregrešil zoper čistost ne

s pogledom, ne z besedo, ne z dejanjem. Čist je bil kakor angel in vender je bila njegova spokornost tako velika, da se je on sam prišteval k največjim grešnikom. Ko je šel prvič k izpovedi, zgrudil se je nezvesten poleg izpovednice od prevelike žalosti, da je s svojimi otroškimi nedostatki žalil Boga. Po vzprejemu tega sv. zakramenta je rastel še bolj v pobožnosti in popolnosti svojega življenja.

Bilo mu je jedenajst let, da zapusti s svojim bratom Florencu, kder se je poučeval v raznih znanostih, in se vrne v Mantovo na dvor svojega strijca Viljema. Tu sklene kot prvorojenec kastiljonski odstopiti vse svoje dedne pravice bratu Rudolfu in se vsega posvetiti Bogu ter živeti skrit in ločen od posvetnega hruma, ki ovira pravo krepost.

V tej dōbi ga je obiskal Bog z boleznijo in oče ga pošlje domōv v Castiglione, kder je bil njegovemu zdravju milejši zrak. Tu živi Alojzij tiho in pobožno. Večkrat so ga videli služabniki, kako je ves zamaknen in utopljen v pregorečo molitev klečal pred podobo Križanega. Včasih je po vso noč prebdel v molitvi in premišljevanji ter se tako milo jokal, da deročih solz še ustaviti ni mogel.

Bil je dvanajst let star, ko pristopi prvič k mizi Gospodovej. Sv. Karol Boromej, nadškof milanski, pripotuje 1580. leta kot papežev poslanec v Brešijo (Brescia). Tu se seznani sveti škof z mladim Alojzijem ter ga poduči, kako naj se vredno pripravi za prvo sv. obhajilo, katero je potem kmalu prejel z neizrekljivo pobožnostjo iz škofovih rok. Od sih dob je sveti mladenec ves gorel v ljubezni do Jezusa v presvetem zakramentu. Vsako nedeljo in vsak praznik, včasih tudi med tednom je pristopil k mizi Gospodovej. Tri dni v tednu se je pripravljaj na vzprejem Zveličarja v svoje srce in tri dni po nedelji ga je hvalil za podeljeno mu dobroto.

Ni bil še dopolnil 13. leto svoje starosti, da je bil poslan na španski dvor, ki je takrat slovel po vsej Evropi. Dve leti je Alojzij prebival na španskem dvoru, kder so si nekateri mnogo prizadevali, da bi ga privadili dvorskega življenja. Tu je videl Alojzij vse, kar ima svet velikega, lepega in pogubljivega. Velika nevarnost je bila to za nedolžno mladeničevo srce. Pa vse zapeljive dvorske veselice niso premotile pobožnega Alojzija. Dvorne gospé se niso mogle dosti načuditi pobožnosti mladega svetnika, ter so pogostoma rekle, da se jim Alojzij zdi, kakor bi ne imel nobenega telesa. Alojzija vse to ni nič motilo. Pridno je zahajal v ondotne cerkve, postil se po trikrat na teden, o petkih užival le nekoliko kruha in bil prav zadovoljen s svojo pičlo hrano. Vse se je čudilo, da more Alojzij ob tako pičlej hrani živeti. Spal je na lesenej deski, katero si je skrivaj polagal v posteljo, da se je mogel po noči po večkrat prebuditi, ker o polnoči je navadno vstajal k molitvi in to še celō v najhujšej zimi. Dvorsko življenje Alojziju ni dopadalo in le po redovnem stanu so bile njegove goreče želje. Zatorej je vedno prosil Boga, da bi mu razodel svojo sveto voljo. Po primerjanji pravil različnih redovskih družb sklenil je stopiti v družbo Jezusovo. Ko gre vsled tega sklepa k sv. obhajilu, zazdelo se mu je, kakor da bi slišal glas iz nebes, ki mu pravi, da si je pravi red izbral. Ves vesel naznani to svojej materi, katera je to vest radostno vzprejela v prisrčno tolažilo, da bode vsaj jednega sina mogla Bogu darovati. Ko oče poizvé, kaj namerava Alojzij, zelō se razjezi in mu ostro zapové, da si naj te misli izbije iz glave.

Leta 1584. se vrne grof Ferdinand z vso svojo družino iz Spanije v Italijo nazaj. Tu mu je Alojzij zopet izrazil svojo željo, katero je podpirala tudi njegova pobožna mati. Ali oče Ferdinand se ne dá pregovoriti. Da bi si Alojzij izbil take misli iz glave, pošlje ga oče z bratom Rudolfom na razne italijanske gradove, koder so ga odvrčevali od njegove namere in mu obetali mnogo prijetnostij in veselja, ali vse te krasote neznanih mu krajev niso mogle izpremeniti mladega svetnika v njegovih mislih in željah.

Ko je nekega dne grof bolan ležal v svojej sobi in želel govoriti z Alojzijem, pošlje služabnika, da ga pokliče. Ali služabnik najde vrata zaprta. Pogleda skozi

majheno odprtino v vratih in vidi Alojzija, ko se kleče pred sv. razpelom biča po razgaljenem hrbtu. Ves ganen hiti to povedat svojemu gospodu. Ko grof to vidi, zaigrajo mu solze v očeh ter sklene uslišati Alojzijevo prošnjo. V dokaz svojega privoljenja piše sorodniku v Rim, da bi Akvaviva, general je-

vila. Ako ga je kdo opomnil njegovega plemenitega rodú, oblila ga je takój rudečica same sramežljivosti. Opravljal je najbolj priprosta dela po kuhinji in samostanu a najljubše opravilo mu je bilo, ako je hodil po rimskih ulicah z vrečo čez ramo in nabiral milostinje, ali pa, če je stregel bolnikom v bólnicah. Ta njegova velika ponižnost, združena s preiskreno pobožnostjo, pridobila mu je toliko ljubezen vseh njegovih redovnih bratov, da so ga imeli v zgled in posnemo.

Šest tednov po njegovem vstopu v redovski stan sporočili so mu smrt njegovega očeta. Žalostno mater je tolažil s tem, da je oče umrl kot kristjan.

Štirinajstletni Alojzij.

zuitov, vzprejel Alojzija v družbo Jezusovo, kar se je tudi zgodilo 21. novembra 1585. leta. Samôtna sobica, ki mu je bila odkazana, zdela se mu je rajsko prebivališče: „Tù je kraj mojega pokoja, tù hočem prebivati, ker ta kraj sem si izvolil sam!“

Čudovito natanko je izvrševal redovna pravila.

Leta 1591. nastala je v Rimu vsled poprejšnje hude lakote silna kuga, ki je pomorila mnogo ljudij. Velik jok in stok je bil po vseh ulicah in hišah. Očetje jezuitje so napravili ob svojih troških bólnico za uboge in zapuščene bolnike, katerim so sami stregli. Tudi Alojzij je bil med strežniki, prevzevši najtežavnejša opravila. Kuga je bila vže več očetov jezuitov pomorila, naposled tudi Alojzij zbolí. V dan 3. marca istega leta legel je v posteljo. Bolezen je postajala vedno hujša in prevideli so ga s sv. zakramenti. Alojzij je sicer zopet okrevaj, ali neka počasna mrzlica ga je mučila cele tri mesece, dokler ni povžila njegovih telesnih močij do konca. Sree polno ljubezni in usta polna hvale do Boga preselil se je po pólunoči 21. junija 1591. leta v 24. letu svoje dóbe tja v presrečno večnost, kamor si je ves čas njegovega življenja želelo njegovo čisto sree.

Zaradi mnogih čudežev, ki so se godili na njegovo priprošnjo, razglasil ga je papež Benedikt XIII. dne 2. decembra 1726. leta slovesno za svetnika in izvolil kot angelskega mladeniča krščanskej mladini za váruha in vzgled nedolžnega in čistega življenja.

Sv. Alojzij se slika v redovnej obleki in v belem koretli z belo lilijo in križem v roki kot podoba devištva in zatajevanja.

Otroci, posnemajte življenje sv. Alojzija, katerega vam je mati katoliška cerkev dala za váruha in patrona. Kakor lepobela dehteča lilija, ki je posvečena sv. Alojziju, bodite tudi vi čisti in nedolžni, da bode tudi iz vas dehtela prijetna vonjava dobrote božje, krotkosti in pobožnosti, pa bodete tudi vi dosegli večno slavo in blaženost, kakor jo je dosegel vaš patron in váruh sv. Alojzij.

Materine solzé.

Mati dete je zibala,
Milo zraven se jokala,
Solze bíserne točila,
Zraven glásno govorila:

Dete ljubo, dete moje,
Ko v obličje gledam tvoje,
Sree moje ból razriva,
Sôlza mi okó zalíva.

Zdaj kot angelj tu počívaš,
Sladko spavaš — sladko snívaš,
Angelček nedolžen ti si,
Brez pregrehe, brez skrbí si.

Nad tebój se zdaj radujem,
Ti prepevam, te pestujem,
Dan in noč zibélko gíbljem
V sladke sanje te zazíbljem.

Skrb s tebój — delo obílo, —
Kakšno bode li plačílo? —
Morda boš zato črez čase
Delalo mi sive lase. —

A. Pin.

Jagode.

(Iz knjige „Pozdravy z lesů a polí,“ spis. Vil. Sokolová; poslov. —ò.)

Sredi gozda, kder je bilo drevje posekano, cvetele so jagode. Najprej je sedelo pri koreninici nekoliko zelenih peresec, kakor sedé dobri bratci pri jednej mizi. Potem so vzrastla iz koreninice steblica, na katerih ni nikakeršnih listkov, ampak lepi beli cvetovi. Bela ličeca cvetnih listkov so počivala na zelenej čaši, kakor otročja glavica na mehkejši blazinici.

Jagode so prebivale v gozdu na samoti, a vender jim ni bilo neprijetno; obiskovale so jih čebelice in metuljčki, čmrlji in kresnice, katere letajo zvečer po gaji, kakor zlate zvezdice. Posebno čebelice so po večkrat in rade priletele k jagodam. Poljubovale so bele cvetove in nabirale drobni, rumeni prašek. Tudi ptičice iz bližnjega gozda so večkrat prišle tjà, kjer so cvetele jagode. Včasih so letele mimo njih in si lovile žuželk, včasih pa je sedla katera ptičica tudi na panj, ki je ostal od starega, padlega drevesa in zapela ondùkaj svojo pèsenco. Kar dihati si niso upale takrat jagode, takó so poslušale in se temu veselile.

In jagode so živele kakor dobri otročiči. Zemlja, dobra mati, skrbela je za nje in jim napajala žejne koreninice. Zvečer, ko so bile vže zaspane, pripihljaj je vetrček in jih zazibal v sanje, a zjutraj jim je umivala rōsa zaspana ličeca.

Iz tega tihega življenja jih je zbudil poseben dogodek. Nekega predpóludne je bilo slišati pri jagodah glasove. Ni bilo to petje ptičic, tudi niso bile to čebelice, niti šumenje vetrčka; vsega tega so bile jagode vže vajene. To je bilo vse nekaj drugega in veselejšega. Bili so to glasovi vaških otrok, ki so hiteli po šoli v gozd. In kam so se najprej obrnili? Tjà, kder so že vlani nabirali sladke, rudeče jagode v posodice in pletene košarice. Prišli so pogledat, kako se jagode letos počutijo. In jagode so jim vže od daleč prijazno kimale, kakor bi jih pozdravljale.

— Hej, kaj počnó naše mile jagode? — vprašali so nekateri izmej otročičev.

— Kaj vže zoré? So li vže rudeče? — Pri tem so odgrnili prav na lahko jagodna peresca, gledali, če se vže kje rudeči ličece zrele jagode.

— Oj vi mili, mali nagajivčki! — šepetale so jagode. — Zakaj nam ne privoščite dóbo našega cvetja? Saj ni nič lepšega od te dóbe. — Nu, le umirite se, saj vam pripravimo skoraj slaščice.

In zopet so kimale jagode otročičem z belimi glavicami, a otroci se radovali, češ, da bodo jagode dobro obrodile. Poigrali so se malo v gozdu, zapeli si s kukavico, potem o kukavici, potem pa še o drugih ptičicah in se veselo vračali v vas, obljubivši, da se vrnejo skoraj. Umirili so se otroci in jagode so ostale same. Vender danes, ko je pripihljaj vetrček, da jih uspančka, niso hotele zaspati. Spominale so se neprenehoma na otroke in začele prositi:

— Vetrček, vetrček, vzemi s sebjó naše belo oblačilce!

— I nu, kaj vam ni več po všeči? — čudil se je vetrček.

— Oj, to ravno nè! — šepetale so jagode — vender skrbi nas, otroci ne morejo pričakati svojih slaščic, moramo jim jih pripraviti, a belo oblačilce bi nas v tem oviralo. —

Tedáj je vetrček prvič zapihal, a zelena jagodna peresca so se sklonila k belim cvetom, kakor bi jim govorila: „Z Bogom, mili bratci, z Bogom!“ —

Vetrček je zapihal drugič in beli listki so odpadli s cveta, a ostale so le zelene čaške in v njih majhene zelene jagodice.

Vetrček je zapihal tretjič in vže je odnašal s seboj peresca cvetov in leteli so v njegovem naročji kakor družbica belih metuljkov, kateri letajo po vrtovih.

In zopet so prosile jagode:

— Oblaček, oblaček, pošlji nam dežka! —

Oblaček na to: Kaj so žejne vaše koreninice? —

Jagode so govorile: Potrebujemo vlage, da pripravimo otrokom slaščice, katerih vže komaj pričakujejo. —

In poklical je oblaček svoje bratce, kateri so bili raztreseni po obzorji, kakor beli jagnjički. Vsi so se združili v velik, siv oblak in poslali na zemljo dežek.

Jagode so pile in pile, dokler niso vzrastle zelene jagode v cvetnej čaši. In potem so zopet prosile: Solnčeece, solnčeece, le gorkeje nas ogrevaj, da skoraj zazore slaščičee, katere pripravljamo otročičkom; ne morejo jih pričakati in pridejo skoraj po nje. —

Tedaj je zlato solnčeece raneeje vzhajalo in pošiljalo na zemljo svoje gorke žarke. Ti so objemali jagodo za jagodo in jih poljubljevali tako dolgo, da so jim zarudela ličeca ravno tako kakor otročji obrazek, kadar ga poljubljuje ljubezniva mamica. In od velike radosti rudele so jagode bolj in bolj in se veselile, da bodo iznenadile nedolžne otročičee.

In res, komaj je minulo teden dni, vže so hiteli otroci iz vasi v zeleni gozd.

— Kú-kú! — zakukala je kukavica, ko so prišli v gozd.

— Zakúkaj kukavica, koliko let bodem še živela — zaklicalo je dekletce. In prej, nego je kukavica dokukala, uštela se je deklica in odhitela za drugimi otročiči.

V gozdu so se otroci malo odpočili. Starejše deklice so splele manjšim lične košarice, a dečki so si napravili lepe tobolce iz lubja, a drugi so imeli posodice.

Vesela otročja druhal je odhitela naravnost k jagodam.

— Pozdravljamo vas, otročiči! — zaklicale so jim jagode. — Le hitro semkaj in pogledjte, kar vam smo pripravile!

— O jemnasta, kako ste dobre, kako ste ljube jagode! — in hiteli so jih otroci nabirat. In bilo je jagod vse rudeče! Otroci so trgali, trgali, vetrček je odgrinjal zelena peresca, da se je bolje videlo, kje so jagode najbolj dozorele. In vender niso bile ne posodice ne košarice tako hitro napolnene. Nabiranje je dalo otrokom dosti opravila; često so zgrešili pot in mesto v posodico ali v košarico dejali so jagodo v usta. In prej, kakor so napolnili svoje posodice, morali so domov, ker se je vže mračilo.

— Zdravstvujte, mile jagode! — klicali so otroci. — Saj pridemo skoraj zopet k vam! —

— Le pridite, le pridite — odzdravljale so jagode — zopet vam nekaj pripravimo.

In tedaj so hiteli otroci domov. Hop navkreber, hop v dolino, kakor je stezica vodila po gozdu. Po potu so kazali drug drugemu, kaj je kdo nabral. Največ jagod ima Rožica — govorili so vsi.

— Pojdem ž njimi jutri zgodaj v mesto in tam jih prodam, da pomorem očetu in materi — dejala je Rožica.

— Evo ti nekoliko tudi mojih jagod! — vzkliknila je Betuška. — Ná tudi mojih! Ná tudi mojih! — klicali so otroci od vseh strani in pritresali iz svojih posodie v Rožičino košarico. Prej, kakor so prišli v vas, srečali so babico. Skrbelo jo je za otročiče. A bilo jej je tudi dolgočasno. Kateri babici pa tudi ni dolgočasno po dobrih otrocih? Ko je ugledala otročiče v daljavi, šla jim je naproti in otroci so tekli k dobrej starki.

— Bábica, bábica, to imamo jagod! — klicali so veselo.

Nu dobro je to, dobro, samó da ste tukaj; vender kje je pa moja Milica? — In mala, štiriletna Milica je vže zagrabila bábico za široki predpasnik, a z drugo roko jej podajala jagod, nabranih na bilko trave in zvitih v krog.

— Bábica, to imaš molek — dejalo je dekletce — sama sem ti ga napravila; vender ta se je — pristavila je važno.

— Oj, ti srčece moje, toraj si se spomnila na svojo bábico? — radovala se je starka. — Ali, otročiček moj, za mene je drugačen molek; tega snej ti sama. — Ali Milica ni mirovala, dokler ni babica vsaj jedne jagode pokusila, kako je sladka; nù, drugo je pa vže sama spravila pod streho. Preje nego so prišli v sobo, ni bilo več o molku ne duha ne sluha.

In kaj so počele jagode v gozdu? Otroci so jih še po večkrat obiskali. In še le, ko so dozorele borovnice in málini, takrat so dejale jagode otrokom: Nù, sedaj si bodemo malo odpočile, k letu pa pridite zopet! — Otroci so potem hodili na borovnice in máline, in ostala so samó zelena jagodna peresca v gozdu. Vedno jih je sedelo nekoliko pri jednej koreninici, kakor dobri bratci pri jednej mizi, a vetrček jim je pripovedoval, kar je vedel o dobrih in pridnih otročičih.

O zvitem krojači.

(Národna pripovedka; priobèil F. G. Podkrimski.) = *Gravlan*

Ek oče je imel tri sine. Starejša dva sta sovražila najmlajšega ter ga ob-sipavala z vsakojakimi psvkami. Dolgo časa trpi mlajši potrpežljivo tako ravnanje. Ko sta ga pa začela brata celó pretepavati, tedaj se poslovi od svojega sivega očeta, poveže v culico krojaško orodje ter se napotí „s trebuhom za kruhom.“

Po celodnevnej hoji pride vže v trdej noči do neke vasice. Stopi v prvo hišo in poprosi prenočišča. Prijazni kmet ga rad vzprejme pod streho, češ, da lahko več dnij ostane pri njem ter mu popravi in zašije staro obleko. Krojač ostane pri kmetu.

Bilo je vroče poletje in gosti roji muh so brenčali šivajočemu krojaču okolo glave. Posebno pri jedi so mu delale nadležne muhe veliko sitnostij, ker so mu cepale vedno v skledo. Ko je nekega opóludne jedel kisló mleko in krompir v oblicah, padlo mu je nekaj jedi iz nerodne lesene žlice na mizo. To so bile gostí za muhe! Tedaj pa udari krojač ves razjarjen s plôsko roko po mizi in vse črno

muh se je valjalo. Vesel jih začne preštevati in glej — bilo jih je ravno petdeset. Da bi ne pozabil tega števila, zapiše si zadaj na svojo suknjo številko: 50. — Čez nekaj dnij poide delo pri kmetu in krojač odkoraka dalje. Vroče solnce mučilo ga je vso pot. Blizu nekega mesta pade onemogel v suh jarek ter prespi ondu vso noč.

Visoko je vže stalo solnce drugega dne, ko je po poti prijahal kralj tiste dežele ter ugledal spečega krojača v jarku. Ker si ni vedel razložiti števila 50 na njegovem hrbtu, ukazal je jednomu izmej slug, naj pokliče zaspanca.

„Kaj pomeni óna številka na tvojem hrbtu?“ — vpraša kralj krmežljavega krojača. „Se li mar ne ustrašiš petdesetih?“

„Nè, nè ustrašim se jih nè! Z jednim udarcem, — da, vi ne veste, kakšno valjanje in brcanje je to bilo!“ odreže se krojač.

„Tak junak si tedaj! Ravno prav; idi z menoj, zeló te potrebujem. Divjega prašiča mi bodeš ukrotil, ki mi je vže več ljudij razmrevail.“

Krojaček gre za kraljevimi strežaji v grad, kjer so mu dali jesti in piti.

Takój naslednje jutro pošlje ga kralj v bližnji gozd. Ko se je krojač boječe oziral po prašiču, pripodi se za njim nakrat velikanska zvér. Krojač naglo teče v malo kapelico, ki je stala tik goščave. Kapelica je imela železna vrata in dvoje nizkih oken. Komaj zaprè krojač za sebjó vrata, vže prilomasti prašič ter divja okolo kapelice. Plašno tišči krojač vrata in trepetaje pričakuje, kaj se bode zgodilo. Kar se pokaže na oknu odurna glava prašičeva. V strahu smukne sedaj krojaček vèn; v istem trenutku pa skoči prašič v kapelico. Krojač videč, da ima prašiča ujetega, zapahne brzo vrata ter postavi na vsako okno velik kamen, da bi mu zvér ne ušla. Potem ponosno korači nazaj v mesto.

Ko ga kralj vpraša, je-li kaj opravil, odgovori krojač: „Hm! tacega mačka ne bi! Ko me je ugledal, bežal je v goščavo, a jaz sem tekkel za njim, zgrabil ga za rep, vlekel nazaj in ga zaprl v kapelico. Ondù je sedaj.“

Kralj pohvali krojača, rekoč: „Ker si tak junak, pa mi ukroti še roparja, ki stanuje sredi gozda v velikej graščini. Ves je železen; njegov meč pa tehta sedem stotov. Če mi ónega divjaka končáš, dam ti svojo hčer za ženo.“

Takój obljubi krojač storiti, kar mu je veleval kralj; v srcu si pa misli: „Zvijajča mi bode vže pomagala iz stiske!“

Ko pride drugega dne zgodaj blizu gozda, zapazi, kako je planila kanja na drobnega skorjanca. Urno priskoči in reši ubogo živalico iz krempljev, potem pa jo dene v žep, da bi se ogrela.

Še le pozno popóludne dospé do oddaljenega gradú. Ropar sprehajal se je ravno pred njim. Predrzni krojač ga takój ogovori: „Moj kralj mi je ukazal, naj se s teboj poskusim.“

„Prav!“ zasmeje se porogljivo ropar. „Ker pa vidim, da nimaš orožja, hočeva drugače poskusiti svojo moč.“

Nato vzame v roko kamen ter ga stisne, da se je kar pokadilo. Premedeni krojač pobere tudi kamen, pa ga skrivaj spusti v žep, odkoder potegne kosec sira, ostanek popotnice. Tega krepko stisne in glej! — mleko se je pocedilo. Zeló se začudi temu ropar, a ne reče niti besedice. Pobere pa zopet kamen ter ga zaluči naravnost proti nebu. Še le za dve uri padel je kamen zopet na tla. Isto učini tudi krojač. A mesto kamena vrže v zrak skorjanca, kojega je nosil dotlej v žepu.

Ptič vzleti naravnost v višavo ter jima naglo zgine izpred očíj. Čakata ga do mraka, a „kamena“ le še ni bilo nazaj.

Osramočeni ropar povabi tedaj svojega tekmeča v graščino, da ondú prenoči. Po večerji leže krojač na železno postelj za velikimi vrati, a ropar se odpravi v gorenje nadstropje. Tam še nekoliko časa ropoče, potem nastane tišina po vsem gradu. — Zviti krojač ne more zatisniti niti za jedno sekundo očíj. Boji se namreč roparja, kateremu ne zaupa. In res vstane ropar po noči ter pride doli, a krojač počene pod postelj. Ropar udari v tem z mečem po postelji, da jo razcepi na dva dela.

„Nù, kaj pa je?“ vpraša zaspano krojač.

„Nič!“ odgovori ropar in začuden otide.

Za dve uri pa se priplazi ropar zopet po stopnicah, da bi zavravno umoril krojača. Sedaj skoči krojač k vratom, da bi mu ušel. Ko ropar sliši, da skuša vrata odpreti, steče urno doli po stopnicah, toda dolgi meč zamota se mu mej nogi, da se izpotakne. Z velikim truščem pade po kamenitnih stopnicah ter se takòj ubije.

Krojač, to čuvši, ukreše ogenj, da bi videl, kaj se je zgodilo. Strah ga obide, ko ugleda svojega sovražnika v krvi; a vender se mu prav zdi, da je Bog končal tega hudobneža. Hoče mrtvecu odsekati še glavo, toda težkega meča niti privzdigniti ne more. Odreže torej roparju glavo sè svojim nožičkom ter jo vzame sè seboj v mesto.

Vesel mu prihiti kralj naproti.

„Ta velikan,“ začne pripovedovati krojač, „hotel se je igrati z menoj. Ko me je ujezil, tekla sva parkrat okolo gradú, potem pa mi je spak ušel v vežo. Dohitevši ga na stopnicah, pograbil sem ga za vrat ter ga vrgel ob tla. Potlej sem mu vzel tisti nožiček, ki tehta menda sedem stotov ter mu odsekal glavo.“

„Kralj povabi sedaj junaka-krojača na svoj dvor, da bi bil prvi za njim. Krojač pa opomni kralja obljube. V zadregi je sevéda kralj zaradi tega, a zagotovi mu, da mu bode dal hčer v zakon, kakor hitro zvrši še jeden čin.

Na meji se prikaže sovražnik, in kralj pozove krojača, naj ide pobit sovraga. Krojač nabere nekaj vojakov ter se poslovi pri kralju, ki mu je podaril iskrega konja. Nevajen jezdarenja, pada krojač vedno raz njega. Ukaže tedaj, naj mu zvežejo nogi pod konjskim trebuhom, potem oddirja sè svojimi junaki v boj. Mej potom prijaha mimo sv. križa. Tam ustavi konja, oklene se sv. razpela ter gorko prosi Boga, da bi mu dodelil slavno zmago. Kar zdirja konj dalje in krojač izpuli slabo postavljeno znamenje čisto iz tal. Takrat pa mu pride na um, da se hoče Bog sam vojskovati na njegovej strani. Lepo se torej zravna in postavi križ préd-se na konja. Ko so sovražniki ugledali krojača s križem v roki, začeli so upiti: „Bežimo, sam gospod Bog gre nad nas!“ — in izpustili so se v beg a krojač za njimi.

Z veliko slavo sprejel je kralj zmagovitega krojača, dal mu svojo hčer in napravil veliko pojedino. Po njegovej smrti pa je postal krojač sam kralj, ki je potem srečno kraljeval do svoje pozne smrti.

Majheno in veliko.

Marsikateremu izmed vas je vže znano, da tudi v kapljici vode živi mnogo takih živalic, ki jih s prostimi očmi ne vidimo; le takrat je vidimo, ako vzamemo povekšalno steklo (mikroskop) na pomoč in je s takim steklom opazujemo. Te živalice imenujemo močélke ali infuzorije, ker živé na mokrem, v stoječih vodah in umétnih nalivih. Število teh živalic je ogromno a njih velikost tako majhena, da si kaj takega komaj misliti moremo. Učenjaki trdijo, da so močélke najmanjša bitja na naši zemlji, dolge so komaj $\frac{1}{20}$ do $\frac{1}{1000}$ milimetra. To so tako majhene živalice, da jih v enem naprstniku lahko cel milijon stanuje. — Kaj ne, da so to majhena bitja?

Učenjaki, ki se umejo na zvezde, preračunili so, da je solnce od nas 20 milijonov milj daleč. To se lahko izreče, ali težko je to izračuniti, a še težje razumeti. Da vsaj nekoliko to daljavo umejete, naj vam jo razložim tako-le:

Če bi poslali kak železniški brzovlak, ki preleti vsako uro po 90 kilometrov, potreboval bi od nas do solnca 1800 let, a nikjer bi ne smel postajati ali muditi se. Mar ni to velikanska daljava? Čuditi se moramo božjej vsemogčnosti, ki je majheno in veliko tako čudno razvrstila po vsem svetu; a čuditi se moramo tudi človeškemu umu, ki take stvari opazuje in šteje. *Fr. Rup.*

—♦—

Jež in srna.

(Narodna basen.)

Nekoč sta se jež in srna pogajala, kateri bode bolje tekel v dolino. Res se spustita v beg, jež se zvije v klobčič in se kotá nizdolu a srna se preveč zaletí, butne z glavo v neko drevo in se ubije. Sedaj je jež imel obilo pečenke, ali ni si je mogel sam razkosati. Gre tedaj iskat mesarja. Sreča ga najprej zajec in ga vpraša, kam gre. — Mesarja grem iskat, odvrne jež. Zajec mu pokaže svoje zobé, a jež mu reče, da ni dober mesar. Jež gre dalje, sreča lisico, in ta ga vpraša, kam gre. Jež odgovori kakor prvič. Lisica mu pokaže zobé, ali niti ona ni bila dober mesar. Slednjič sreča volka, ki ga nagovori: „kam greš, pritlikovec?“ — „Mesarja grem iskat.“ Volk mu pokaže zobé, a jež mu reče, naj gre ž njim. Volk gre ž njim in hitro raztrga srno na štiri kose. Ko utrga prvi kos, reče: „to bode mojemu strijcu;“ ko utrga drugi kos, reče: „to bode mojemu očetu;“ pri tretjem: „to bode mojej materi;“ a pri četrtem: „to bode meni sámemu.“ Jež ga vpraša: „a kaj bode meni?“ Volk reče: „ono, kar je ostalo.“ Jež s tem ni zadovoljen in reče volku, naj gre ž njim k sodniku. Volk privoli na to. Prideta do nekega železa. Jež rahlo potrka po železu in pravi: „gospod sodnik, vstanite!“ Volku se zdi to trkanje predolgočasno, udari z vso močjo po železu in se ujame. Jež se zdaj na vse grlo zakrohota in se volku posmehuje, dokler ne pride mož s sekuro in ubije volka. Ko je mož volka prvič po glavi udaril, reče jež: „to bode tvojemu strijcu;“ drugič: „to bode tvojemu očetu;“ tretjič: „to bode tvojej materi;“ četrtič: volk se zvrne na tla, a jež se nasmehne in reče: „to bode tebi sámemu, a srna bode meni samemu.“

—♦—

Fr. K—ć.

Listje in cvetje.

Drobtine.

Divji golob.

Tùm - tùm - turí,
Mož me plaší,
Za grmom sedí
Pa puško drží. Puf!

Tùm - tùm - turí,
Kaj se vam zdí?
Kdo bi to bil?
Mene sledil? Puf!

Tùm - tùm - tují,
Puško molí;
Lovec je to,
Ustrélil me bo. Puf!

Al. K. Sežín - ov.

Kratkočasnica.

Izbirični Franek ni jedel rad zelja. A nekega dne ga pojé dve skudelici. Mati ga pohvali, rekoč: „Kako si danes priden, Franek, ker zelje tako rad jэш!“ — Franek odgovori nejevoljno: „Jém ga jém a samó zato, da mi ga za jutri ne bode nič ostalo!“

Uganke.

- 1) Iz živega mrtvo, iz mrtvega živo.
Kaj je to?
- 2) Kdo davi kakor volk?
- 3) Rep ima, pes ni; belo je, sir ni.
Kaj je to?
- 4) Krono ima, kralj ni, ostroge ima,
jezdec ni?
- 5) V sobi napeto, v kuhinji predrto?
- 6) Mlada je gospa, pa se samo po dvakrat
na leto češe. Kdo je to?
- 7) Dva brata se čez plot sujeta.
- 8) Na vrhu klina malo sená. Kaj je to?

(Odgovore na uganke v prihodnjem listu.)

Obelisk.

(Priobčil Fr. Staufer.)

					d							
		a	u	r								
		a	a	f	k	r						
		a	n	p	r	u						
		a	a	g	l	v						
		e	e	e	n	v						
		k	l	o	o	s						
		s	n	j	e	e						
		e	e	e	p	v						
		a	a	i	n	ž						
		a	r	i	t	m						
		e	g	j	n	o						
		a	r	i	z	m						
		m	o	a	r	k						
		a	i	k	l	s						
		t	e	l	a	k						
		a	k	l	o	p						
		a	g	l	o	s						
		a	i	r	r	s						
		a	a	i	l	t						
		a	e	k	k	o						
		e	h	m	r	u						
		e	e	t	i	n	j	a				
		t	s	s	i	k	e	i	n	v		
		f	s	n	o	o	r	l	p	r	s	e
a	k	e	u	č	i	v	e	b	s	v	i	t

Zaménjajte črke v posameznih obeliskovih vrstah takó med seboj, da dobite v prvi vrsti soglasnik v vseh drugih vrstah pa po jedno besedo. — Črke v srednji, naopiečni vrsti, ako je čitate od zgoraj nizdolu, povedó imé, priimek in stan velikega slovenskega učenjaka. — V zadnjih štirih vrstah pa zaménjajte črke takó, da dobite njegov značaj, s katerim se je odlikoval v svojem življenji.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Nove knjige in listi.

* Katoliška Bukvarna v Ljubljani je izdala jako lične svete podobice s slovenskim berilom, ki so izdelane v najlepših barvah in so naslednje:

1) Včlovečenje, 2) rojstvo Jezusovo, 3) sv. družina, 4) Jezus na Oljski gori, 5) Jezusovo vstajenje, 6) dobri pastir, 7) Jezusovo presv. Srce, 8) Marijino Srce, 9) sv. Jožef, 10) angelj varuh. — Sto teh podobice skupaj velja samo **3 gld.**

Dalje je izdala še sledeče svete podobice s slovenskim berilom:

1) sv. Alojzij, 2) sv. Ana, 3) sv. Andrej, 4) sv. Anton Pad., 5) sv. Frančišek As., 6) sv. Frančišek Sal., 7) sv. Jožef, 8) sv. Jurij, 9) sv. Katarina Sijenska, 10) sv. Marjeta, 11) sv. Matevž, 12) sv. Matija, 13) sv. Mihael in 14) sv. Terezija. — Sto teh podobice, ki so nekoliko v manjši obliki nego poprejšnje, stoji samo **60 kr.** Priznati moremo, da so vse te podobice jako primerne za darila pridnim otrokom pa tudi odrasčenim v spomin bodi si ob katerej koli priliki.

Rešitev rebusa v 6. „Vrtčevem“ listu:

Zivljenje človeško podobno je vodi, ki vsaka po svoji strugi hodi.

Prav so ga rešili: Gg. J. Rajar, naduč. v Šempasu pri Gorici; Mat. Rant, naduč. na Dobrovi; Jos. Vidic, naduč. v St. Pavlu v Savinjskeji dolini; Teodor Weinhard, naduč. v Dornovi (Štir.); Gregorij Koželj, učitelj v St. Gothardu; Mat. Slak, kapelan in Fran Gros, učitelj v Predosljih; Julij Tujsch, komij v Idriji; Jos. Kumer in Jernej Pire v Idriji; Emil Šinko v Središči (Štir.); Fran Šivilaskup v Horjulu; Dragutin Koderman v Frankolovem (Štir.); Rad. Lavtižar, učiteljski pripravnik v Ljubljani; Avg. Rozina in Hugon Peternel, drugošolca v Celji; Janko Prijatelj, Ivan Adamič in Fran Planinšek, dijaki v Ljubljani; Fr. Medica, Slavoljub Markovšek in Fr. Vrhovec, rejaleci v Ljubljani; Adolf Merhar, Julij Namorš; brata Petrič in A. Orehek, učenci v Ljubljani; Rudolf Muha in Ivan Preselj, učenca v Gorici; Miroslav Bernard, uč. na

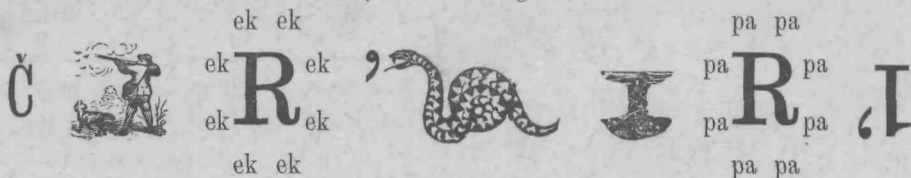
Jesenicah; Jos. Roš, uč. pri sv. Katarini (Štir.); Maks Vrežec, uč. v Ribnem; Sim. Čeledin, Fr. Lepin in Pavel Širca, učenci v Planini; Jos. Stojec, uč. na Vrhniki; Emerik Triller, uč. v Rudolfovem; Jan. Kristan, Fr. Šet, Davorin Frlež, Jož. Škoberne, J. Čretnik, Jan. Kukovič, Avg. Vrečko, Avg. Gajšek, A. Omok, Avg. Grejan in Stanko Jare, učenci v St. Jurji ob juž. žel. (Štir.); Fr. Javernik, Jož. Peršoh, Tone Ferk in Andrej Klasinec, učenci v Cirkovcah (Štir.). — Ivana in Amalija Šket v Dramljah (Štir.); Marija Leben v Horjulu; Rafaela in Albina Rupnik v Leskovci; Marija in Leopoldina Rantova na Dobrovi; Minka Jurca na Vrhniki; Jos. Koderman v Frankolovem (Štir.); Josipina Seinkovič v Središči (Štir.); Olga Feigel v Serpenici na Goriškem; Pavla Lapajne, učenka v Idriji; Učenke 3. in 4. oddelka v Repnjah; Minka Verbič, uč. v Bistri; Irma Pirjevec in Olga Jug, učenki v Gorici; Ema in Micika Gantar, uč. na Studenci; M. Benedek, Avgusta Turek, Ivana Petrovič, Rozika Bole, Francika Jernejčič, Francica Podboj, Fran. Vidrih, Marija Nemgar in Franciška Milavec, učenke v Planini; Zora Vrežec, učenka v Ribnem; Emilija Jare, Katarina Čretnik, Jerica Kočever, Nežika Vebar, Rozika Vodeb, Malika Pisaneč, Marijca Podgoršek, Terezika Fendrih in Lojzika Vrečko, učenke v St. Jurji ob juž. žel. (Štir.); Ana Petrič, uč. v Ljubljani; Katinka Medved, Micika Furek, Nežika Žumer, Micika Beranič, Anika Medved, Micika Pernat, Micika Prosenjak, Terezika Kopše, Micika Kanceler in Micika Napast, učenke v Cirkovcah; Lini, Lori, Ici, Milica in Justina Kaligar, učenke pri sv. Križi poleg Kostanjevice.

IC Prav uljudno prosimo še **jedenkrat vse one p. n. gg. naročnike, katerim je polletna naročnina potekla, da nam naročnino za II. polletje takoj pošljejo, ker imamo veliko izgube zaradi nerednega uplačevanja naročnine. Dokaj naročnikov nam še za letos ni poslalo nič naročnine, a vendar list prejmljejo; mi vse take smatramo za naročnike in bomo naročnino povzeli s poštnim naročilom.**

Upravnišтво „Vrtčevo.“

Rebus.

(Priobčil F. Stegnar.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

„Vrtce“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji za vse leto 2 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr. Napis Upravnišтво „Vrtčevo“, mestni trg, šte. 23 v Ljubljani (Laibach).

Izdajatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšič.** — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.